

Sygn. akt D/OSD/1/2008

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANE]
z dnia 12 marca 2008r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] w składzie:

Jolanta Styszyńska – Przewodnicząca
Eliza Nahajowska - Miłosz – Sędzia
Alicja Kujawa - Sędzia sprawozdawca

Protokolant: [REDAKTOWANE]

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE]

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2008r. sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE] wpisanemu na listę radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] obwinionego o to, że:

1. będąc ustanowionym substytutem generalnym radcy prawnego [REDAKTOWANE] działając z urzędu, w sprawie z powództwa [REDAKTOWANE] przeciwko przedsiębiorstwu Produkcyjno – Usługowemu [REDAKTOWANE] ograniczoną odpowiedzialnością w Radłowie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANE] II Wydział Cywilny – Sygn. [REDAKTOWANE] reprezentując [REDAKTOWANE] po otrzymaniu w dniu 19 października 2006r. dwóch postanowień Sądu Rejonowego z dnia 10 lipca 2006r. o oddaleniu wniosku powodów o zwolnienie od kosztów sądowych, nie poinformował swoich klientów o przebiegu sprawy w sposób, iż nie przedstawił im treści postanowień Sądu Rejonowego z dnia 10 lipca 2006r.

tj. o czyn z art. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002r. Nr 123 poz. 1059 ze zm.) w związku z art. 29 ust. 1 zasad etyki radcy prawnego

2. będąc ustanowionym substytutem generalnym radcy prawnego [REDAKTOWANE] działając z urzędu, w sprawie z powództwa [REDAKTOWANE] przeciwko przedsiębiorstwu [REDAKTOWANE] ograniczoną odpowiedzialnością w [REDAKTOWANE] prowadzonej przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANE] II Wydział Cywilny – Sygn. [REDAKTOWANE] reprezentując [REDAKTOWANE] po otrzymaniu w dniu 19 października 2006r. dwóch postanowień Sądu Rejonowego z dnia 10 lipca 2006r. o oddaleniu wniosku powodów o zwolnienie od kosztów sądowych nie przedstawił [REDAKTOWANE] opinii prawnej, ani informacji o niecelowości wniesienia środka odwoławczego w postaci zażalenia, tym samym uniemożliwiając klientom powierzenie sprawy innej osobie i wniesienie środka odwoławczego

tj. o czyn z art. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002r. Nr 123 poz. 1059 ze zm.) w związku z art. 29 ust. 4 zasad etyki radcy prawnego

o r z e k a:

1. uznać Obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] za niewinnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt. 1 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego tj. czynu z art. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002r. Nr 123 poz. 1059 ze zm.) w związku z art. 29 ust. 1 Zasad Etyki Radcy Prawnego.

2. uznać Obwinionego radcę prawnego [REDACTED] za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. czynu z art. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002r. Nr 123 poz. 1059 ze zm.) w związku z art. 29 ust. 4 zasad etyki radcy prawnego

i wymierza za ten czyn karę upomnienia

3. Kosztami postępowania w kwocie 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] - Sąd obciąża radcę prawnego [REDACTED]

Alicja Chyżna

[REDACTED]

Wojciech

Uzasadnienie

Na skutek wniesionej w dniu 18 grudnia 2006r. skargi przez [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] w przedmiocie niewłaściwego świadczenia pomocy prawnej przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] przekazał Rzecznikowi Dyscyplinarnemu skargę wnosząc o wszczęcie postępowania wyjaśniającego.

Pismem z dnia 12 stycznia 2007r. radcy prawnemu [REDAKTOWANO] została przekazana przedmiotowa skarga z wnioskiem o ustosunkowanie się do jej treści. Pismem z dnia 24 stycznia 2007r. radca prawny [REDAKTOWANO] złożył odpowiedź na skargę, do której Skarżący ustosunkowali się pismem z dnia 21 lutego 2007r. W dniu 25 maja 2007r. radca prawny zapoznał się ze wszystkimi materiałami postępowania wyjaśniającego i podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 24 stycznia 2007r. Wnioskiem z dnia 16 stycznia 2008r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wystąpił do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w [REDAKTOWANO] o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego [REDAKTOWANO] zarzucając mu popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 29 ust. 1, 2 Zasad Etyki Radcy Prawnego polegających na tym, że będąc ustanowionym substytutem generalnym radcy prawnego [REDAKTOWANO] działając z urzędu, w sprawie z powództwa [REDAKTOWANO] przeciwko przedsiębiorstwu [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] prowadzonej przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANO] Wydział Cywilny – Sygn. akt [REDAKTOWANO] reprezentując [REDAKTOWANO] po otrzymaniu dnia 19 października 2006r. dwóch postanowień Sądu Rejonowego z dnia 10 lipca 2006r. o oddaleniu wniosku powodów o zwolnienie od kosztów sądowych, nie poinformował swoich klientów o przebiegu sprawy w sposób, iż nie przedstawił im treści postanowień Sądu Rejonowego z dnia 10 lipca 2006r., a także nie przedstawił [REDAKTOWANO] opinii prawnej, ani informacji o niecelowości wniesienia środka odwoławczego w postaci zażalenia, tym samym uniemożliwiając klientom powierzenie sprawy innej osobie i wniesienie środka odwoławczego.

W odpowiedzi na wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, Obwiniony radca prawny [REDAKTOWANO] wniósł o uniewinnienie go z obu zarzucanych mu czynów wskazując, iż postanowienie o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych nie jest orzeczeniem kończącym sprawę w danej instancji, o jakim jest mowa w art. 29 ust. 2 Zasad Etyki Radcy Prawnego. W związku z powyższym, nie był on zobowiązany do przedstawienia klientom opinii prawnej o braku celowości wniesienia środka odwoławczego, co jest przedmiotem zarzutu Rzecznika wobec jego osoby. Nadto odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 29 ust. 1 Zasad Etyki Radcy Prawnego Obwiniony wskazał, iż nie był w stanie ustalić sposobu kontaktu z klientami, gdyż w dniu 9 października 2006r. otrzymał pismo Dziekana ustanawiające go substytutem generalnym po zmarłym [REDAKTOWANO] wraz z pismami dotyczącymi trzech spraw sądowych w toku. W siedzibie kancelarii zmarłego mecenasa [REDAKTOWANO] nie odnalazł żadnych akt spraw sądowych i wszystkie adresy oraz stan konkretnych spraw radca prawny musiał ustalać osobiście w sądzie. W związku z tym uznał, iż dołączone do pisma Dziekana sprawy są najpilniejsze i w pierwszej kolejności zajął się nimi, zaś z uczestnikami przedmiotowego postępowania, które nie było jeszcze w toku zamierzał skontaktować się w późniejszym terminie. Jednocześnie radca prawny wskazując na art. 14 ustawy o radcach prawnych podkreślił statuowaną tym przepisem zasadę samodzielności i powołał się na argumenty przywołane w piśmie z dnia 24 stycznia 2007r., szczególnie na brak merytorycznego uzasadnienia do kwestionowania obu orzeczeń sądowych.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 5 października 2006r. radca prawny [REDAKTOWANO] został wyznaczony z urzędu jako zastępcę radcy prawnego [REDAKTOWANO] z powodu jego śmierci. Dziekan w niniejszym piśmie wskazał adres kancelarii zmarłego radcy

prawnego oraz telefon, a także adres prywatny. Ponadto wskazał, iż Okręgowa Izba Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] otrzymała informację o trzech sprawach sądowych, których kserokopie zostały załączone do pisma. Pismo powyższe Obwiniony otrzymał w dniu 9 października 2006r.

W dniu 19 października 2006r. do Kancelarii Radców Prawnych [REDAKTOWANO] w Szczecinie wpłynęły dwa postanowienia Sądu Rejonowego w [REDAKTOWANO] z dnia 10 lipca 2006r. wydane w sprawie o Sygn. [REDAKTOWANO] pierwsze oddalające wniosek Pani [REDAKTOWANO] o zwolnienie od kosztów sądowych, drugie również oddalające wniosek [REDAKTOWANO] o zwolnienie od kosztów. Radca prawny [REDAKTOWANO] zapoznał się z przedmiotowymi orzeczeniami i uznał je za, w sposób oczywisty, uzasadnione. Uważał, iż z treści uzasadnienia wynikało, iż pani [REDAKTOWANO] jest właścicielką domu jednorodzinnego i otrzymuje wysoką rentę, zaś pani [REDAKTOWANO] jest właścicielką dwóch nieruchomości rolnych oraz prowadzi budowę połowy domu jednorodzinnego – co zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadniało odmowę zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych przez Pokrzywdzonych była uzasadniona. Nie bez znaczenia na podjętą decyzję przez Obwinionego miał fakt, iż oba orzeczenia zostały wydane przez Sędziego Sądu Rejonowego [REDAKTOWANO] Wskazując na powyższe przyczyny Obwiniony postanowił nie żalić powyższych postanowień, a z powodami spotkać się po otrzymaniu wezwania do uiszczenia wpisu sądowego.

Dowód: pismo Dziekana Rady z dnia 05.10.2006r.

Pismo Obwinionego z dnia 24.01.2007r. i z dnia 04.03.2008r.

Postanowienia SR w [REDAKTOWANO] z dnia 10.07.2006r. , Sygn. [REDAKTOWANO]

Wezwanie Sądu Rejonowego z dnia 20.11.2006r. o uiszczenie wpisu sądowego.

Wyjaśnienia Obwinionego na rozprawie

Pismem z dnia 29 listopada 2006r. pełnomocnik Pokrzywdzonych adwokat [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] poinformował radcę prawnego [REDAKTOWANO], iż Pokrzywdzeni zlecieli mu prowadzenie sprawy o zapłatę przeciwko Przedsiębiorstwu DOMEK sp. z o.o. oraz, że poinformował o tym fakcie Sąd Rejonowy, przed którym toczy się spór. Nadto wskazując na okoliczność braku kwestionowania przedmiotowych orzeczeń wezwał Obwinionego do złożenia wyjaśnień w tej sprawie oraz wskazania sposobu zrekompensowania szkody jaką ponieśli Pokrzywdzeni uiszczając wpis sądowy w wysokości 2.052,00 zł.

Dowód: pismo z dnia 29.11.2006r.

Na rozprawie w dniu 12 marca 2008r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego sprostował kwalifikację prawną drugiego z zarzucanych Obwinionemu czynów i wskazał, iż podstawą ukarania za czyn określony w pkt 2 wniosku o ukaranie jest art. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002r. Nr 123 poz. 1059 ze zm.) i w związku z art. 29 ust. 4 zasad etyki radcy prawnego. Obwiniony ustosunkowując się do sprostowania kwalifikacji czynu wskazał, że powyższe sprostowanie dokonane przez Zastępcę rzecznika Dyscyplinarnego jest faktycznie zmianą kwalifikacji czynu i jako oświadczenie o tym charakterze nie może być dokonane na tym etapie postępowania.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uznanie i ukaranie Obwinionego za winnego naruszenia art. 29 ust. 1 i ust. 2 – zgodnie z wniesionym wnioskiem o ukaranie, z tymże jednocześnie wskazał, że na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania stosuje się odpowiednio przepisy postępowania karnego (ale nie kodeksu karnego). Biorąc powyższe pod uwagę nie można w niniejszej sprawie zastosować kary łącznej. Dlatego też za popełnione oba czyny określone we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika wniósł o ukaranie Obwinionego dwoma karami upomnienia.

Obwiniony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wniósł o uniewinnienie z obu stawianych mu zarzutów.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. z 2002r., Nr 123, poz. 1059 z późniejszymi zmianami) radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub zasadami etyki radcy prawnego. Nadto na podstawie art. 2 ustawy o radcach prawnych, pomoc prawna świadczona przez radcę prawnego ma na celu ochronę prawną interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 Zasad Etyki Radcy Prawnego, radca prawny obowiązany jest informować klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem. Jednocześnie na podstawie ust. 4 zdanie 1 tego przepisu, w razie prowadzenia sprawy z urzędu radca prawny przedstawia klientowi pisemną opinię o braku podstaw do wnoszenia środka odwoławczego.

W niniejszej sprawie, konieczną dla ustalenia podstawy odpowiedzialności Obwinionego była kwestia czy Obwiniony był zobowiązany do działania w imieniu Pokrzywdzonych jako pełnomocnik z urzędu czy w ramach stosunku zlecenia w miejsce zmarłego mecenasa [REDAKTION]. Na tle obowiązku wynikającego z art. 29 ust. 4 zdanie 1 Zasad Etyki Radcy Prawnego do przedstawienia klientowi pisemnej opinii o niecelowości wnoszenia środka zaskarżenia, a co za tym idzie obowiązku radcy prawnego do poinformowania klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku, zgodnie z brzmieniem art. 29 ust. 1 Zasad – istotne było ustalenie czy Obwiniony działał w niniejszym postępowaniu jako pełnomocnik z urzędu. Przepis ten również nie pozostawia wątpliwości, iż dotyczy on wszystkich orzeczeń bez względu na to czy kończą one sprawę w danej instancji czy też są orzeczeniem wydawanym w toku instancji.

Sąd wskazuje, iż z chwilą śmierci mecenasa [REDAKTION] wygasta umowa zlecenia jaka łączyła go z Pokrzywdzonymi w zakresie prowadzenia sprawy o zapłatę przeciwko [REDAKTION]. W związku z zaistniałą sytuacją i wieloma sprawami w toku prowadzonymi przez zmarłego Dziekan Okręgowej Rady Radców Prawnych w [REDAKTION] w oparciu o art. 21 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, iż w razie potrzeby dziekan rady okręgowej izby radców prawnych wyznacza z urzędu zastępcę radcy prawnego, który został skreślony z listy radców prawnych albo nie może czasowo wykonywać czynności zawodowych – wyznaczył z urzędu do działania w zastępstwie radcy prawnego [REDAKTION] – Obwinionego radcę prawnego [REDAKTION]. Decyzja Dziekana upoważniła tym samym wyznaczonego radcę prawnego do prowadzenia podejmowanych spraw i była równoznaczna z udzieleniem dalszego pełnomocnictwa procesowego. Oznacza to, iż działania mecenasa [REDAKTION] objęte były rygorami zachowania w stosunkach z klientem określonymi w art. 29 Zasad Etyki Radcy Prawnego. Okoliczności działania z urzędu nie kwestionował również Obwiniony w niniejszym postępowaniu.

Odnosząc się do dokonanej przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego na rozprawie zmiany kwalifikacji dokonanego czynu i wskazanie przedniego podstawy art., 29 ust. 4 zasad w miejsce art. 29 ust. 2 zasad – Sąd wskazuje, co następuje.

Zgodnie z art. 399 § 1^{ppk} w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia można czyn zakwalifikować według innego przepisu prawnego, sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony. Nadto zgodnie z brzmieniem § 2 tego zapisu, na wniosek oskarżonego można przerwać rozprawę w celu umożliwienia mu przygotowania się do obrony. Sąd wskazuje, iż nie podziela stanowiska Obwinionego wyrażonego na rozprawie. Zgodnie z brzmieniem przedstawionego Obwinionemu zarzutu określonego w pkt 2 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, Zastępca Rzecznika wskazał naruszenie Zasad Etyki Radcy Prawnego poprzez fakt, iż po otrzymaniu w dniu 19 października 2006r. dwóch postanowień Sądu Rejonowego z dnia 10 lipca 2006r. o oddaleniu wniosku powodów o zwolnienie od kosztów sądowych Obwiniony nie przedstawił [REDAKTION]

[REDAKTION] opinii prawnej, ani informacji o niecelowości wniesienia środka odwoławczego w postaci zażalenia, tym samym uniemożliwiając klientom powierzenie sprawy innej osobie i wniesienie środka odwoławczego. Przedstawiony w tymże zarzucie czyn, odpowiada kwalifikacji czynu wskazanego w art. 29 ust. 4 Zasad Etyki, nie zaś art. 29 ust. 2 Zasad Etyki.

Zarzut braku przedstawienia przez Obwinionego pisemnej opinii prawnej o braku podstaw do wnoszenia środka odwoławczego dotyczy radcy prawnego prowadzącego sprawę z urzędu. Tymczasem gdy art. 29 ust. 2 Zasad Etyki wskazuje o konieczności uzyskania zgody (w miarę możliwości pisemnej) na zaniechanie do wniesienia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji. Wprawdzie we wniosku o ukaranie zastępca rzecznika przywołał podstawę prawną art. 29 ust. 2 Zasad Etyki, jednakże określony przedmiot czynu nie wychodzi poza granice kwalifikacji prawnej określone w art. 29 ust. 4 Zasad Etyki. Sąd uznał zatem, iż wnosząc o zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu zastępca rzecznika nie naruszył przepisów postępowania dyscyplinarnego, a nadto wskazać należy iż Sąd w toku postępowania ma prawo kwalifikację prawną danego czynu zmienić, zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 399 k.p.k. Sąd wskazuje również, iż Obwiniony nie wniósł o przerwę w rozprawie ani również o odroczenie rozprawy celem umożliwienia mu przygotowania się do obrony.

W świetle przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego, stawiane obwinionemu zarzuty naruszenia art. 29 ust. 1 Zasad Etyki Radcy Prawnego okazały się nieuzasadnione. Natomiast zarzuty naruszenia art. 29 ust. 4 Zasad okazały się uzasadnione, zaś okoliczności faktyczne dostatecznie wyjaśnione. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia winy radcy prawnego w zakresie popełnionego przez Niego przewinienia dyscyplinarnego.

Obwiniony w swoim pisemnym wyjaśnieniu nie zaprzeczył, że nie wykonał ciążących na nim obowiązków pełnomocnika wyznaczonego z urzędu, czym doprowadził do uprawomocnienia się obu postanowień o odmowie zwolnienia Pokrzywdzonych od kosztów sądowych. Podkreślić należy, iż Obwiniony wręcz uznał, iż jego stanowisko jest słuszne a nadto wskazał, iż przedmiotowe orzeczenia nie zostałyby uchylone wskutek wniesionych ewentualnych zażaleń, co według niego było bezsporne. Zdaniem Sądu zasada samodzielności działania oraz ocena przez pełnomocnika prawdopodobieństwa wydania przez Sąd orzeczenia o określonej treści – jest ograniczona w przypadku szczególnego stosunku jaki łączy pełnomocnika z urzędem ze Stroną postępowania. W szczególności poprzez fakt, iż Strona postępowania nie ma możliwości wyboru konkretnego pełnomocnika do prowadzenia swojej sprawy i ponosi niejako ryzyko wynikające z wyboru dokonanego przez określony organ samorządu zawodowego. Obwiniony nie kwestionował faktu braku kontaktu z klientami i nie poinformowania Pokrzywdzonych o otrzymaniu przedmiotowych postanowień. Nadto Sąd uznał, iż argumenty przytoczone przez Obwinionego w piśmie z dnia 4.03.2008r. nie mogą stanowić podstawy do uwolnienia się od odpowiedzialności za niezachowanie należytej staranności. Obwiniony wskazał na zamiar skontaktowania się z klientami po otrzymaniu wezwania do zapłaty wpisu, jednakże sam zamiar nie wyczerpuje obowiązku poinformowania klientów o wpłyńięciu przedmiotowych postanowień oraz o treści ich sentencji oraz ewentualnie wydania opinii o niecelowości wnoszenia środka zaskarżenia. Obwiniony sam przyznał że wówczas uznał, iż poziom orzecznictwa dokonywany przez [REDAKTOWANE] oraz ustalony przez nią stan majątkowy stron wskazywał na małe prawdopodobieństwo wzruszenia ww. orzeczeń. Dlatego uznał iż skontaktuje się z klientami dopiero, kiedy wpłynię wezwanie do uiszczenia wpisu sądowego. Nadto Obwiniony określił, że w październiku miał wyjątkowo duży nawet spraw sądowych i oceniając również pierwszeństwo spraw koniecznych do załatwienia w pierwszej kolejności uznał, iż kwestia wniesienia zażalenia na przedmiotowe postanowienia jest kwestia drugorzędna. Wskazał również, iż analizując tę sprawę uznał, że jeżeli Powodowie nie będą w stanie uiszczyć wpisu sądowego, to Sąd Rejonowy odrzuciłby pozew, a Obwiniony wówczas miałby możliwość ponownego przeanalizowania podstaw wniesionego pozwu i ponownego jego sformułowania. Z tak przedstawioną argumentacją nie sposób się zgodzić, tym bardziej iż na rozprawie Skarżąca wyraziła zdziwienie zaprezentowaną formą załatwienia tej sprawy. Przede wszystkim wskazać należy, że radca prawny przy wykonywaniu obsługi prawnej winien dochować należytej staranności. W pierwszej kolejności powinien skontaktować się z klientem i omówić z nim zaistniałą sytuację. W niniejszej sprawie brak należytej staranności w działaniach radcy prawnego przejawiał się zdaniem Sądu orzekającego tym, że w sytuacji gdy uznał, że brak jest podstaw do wniesienia zażalenia, nie uprzedził o tym klientów, sporządził pisemnej opinii prawnej o braku podstaw do jego wniesienia, nie zawiadomił o powyższej okoliczności Prezesa Sądu, chociaż udzielone mu pełnomocnictwo w tym czasie nie zostało odwołane. Z uwagi na treść art. 133 § 3 k.p.c.

stanowiącego, iż w sytuacji gdy w sprawie został ustanowiony pełnomocnik procesowy doręczenia należy dokonać bezpośrednio pełnomocnikowi, obwiniony winien zdawać sobie sprawę, iż postanowienia o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych zostało przez sąd orzekający doręczone tylko jemu z pominięciem powodów. Skoro zatem nie zostali oni zawiadomieni przez swojego pełnomocnika o treści tychże postanowień nie mogli ich kwestionować.

Jednocześnie Sąd uniewinnił Obwinionego od zarzucanego mu czynu naruszenia art. 29 ust. 1 Zasad Etyki. Zgodnie z regulacją art. 29 ust. 1 Zasad Etyki radca prawny obowiązany jest informować klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem. Sąd zgodził się z argumentacją Obwinionego, iż zarzut ten jest chybiony, jednakże nie tylko z powodów wskazanych przez Obwinionego w piśmie z dnia 4.03.2008r., tj. okoliczności że Obwiniony zamierzał nawiązać kontakt z klientem ale nie zdążył, gdyż klienci ustanowili nowego pełnomocnika. Sąd uznał, iż w przypadku niniejszego postępowania, pełnomocnik nie był w stanie ustalić sposobu informowania klienta o przebiegu sprawy, gdyż nie On był pełnomocnikiem którego strony wybierały. Obwiniony nie miał możliwości ustalić również sposobu kontaktu z Pokrzywdzonymi, który był przyjęty przez pełnomocnika w miejsce którego wstąpił. Dlatego też Sąd uznał Obwinionego za niewinnego zarzucanego mu czynu naruszenia Zasad Etyki Radcy Prawnego określone w art. 29 ust. 1.

Niemniej obowiązek kontaktu i obowiązek poinformowania klientów w jakikolwiek przyjęty przez Obwinionego sposób, wynikał z brzmienia art. 29 ust. 4 Zasad Etyki Radcy Prawnego, dlatego też Sąd uznał, że w świetle powyższych okoliczności należy stwierdzić że Obwiniony swoim działaniem dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 29 ust. 4 Zasad Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych. Podważył tym samym zaufanie do zawodu radcy, a nadto nie wykazał należytej staranności.

Sąd zastosował przy wymierzaniu kary za w/w przewinienia karę adekwatną do czynu. Oceniając działania profesjonalnego pełnomocnika, któremu powierzono prowadzenie sprawy z urzędu na rzecz i w interesie skarżącego sąd uznał, że popełnił on zaniedbanie wobec czego nie mógł uwzględnić wniosku Obwinionego o uniewinnienie od zarzucanego mu czynu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł uwzględniając nakład pracy, ilość posiedzeń Sądu oraz orzeczoną karę.

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w [REDAKTOWANE] w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu orzeczenia.

Do odwołania należy załączyć odpis odwołania dla wszystkich stron.

Aliza Skrzypka

[Signature]

Walerja Jasna

Kserokopie otrzymują:

- 1) Radca prawny [REDAKTOWANE]
- 2) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE]
- 3) Pokrzywdzona [REDAKTOWANE]
- 4) Pokrzywdzeni [REDAKTOWANE]

Karząca.
Orzeczenie jest prawomocne i wykonalne

zawiadomić!
1) Radca OIRP
2) Prezesa KRPP
3) M. Sp.
4) Z-OS Rzd Dypc.

[Signature]
m. in. O.S.D.
Jolanta Szyzyńska
12.04.2008